

Πώς βγήκε η φράση «Όποιον πάρει ο Χάρος» και ποια η σχέση με τον Κολοκοτρώνη

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Πολύ συχνά οι Αρματολοί του 1821 έπαιζαν μεταξύ τους ένα επικίνδυνο παιχνίδι, που στοίχιζε πολλές φορές τη ζωή παλικαριών.

Έπαιρναν μια κουμπούρα γιομάτη, σήκωναν τη σκανδάλη της, την ακουμπούσαν ορθή πάνω σε μια πέτρα ίσια κι ένας απ'όλους- με μια σειρά ορισμένη- τη στριφογυρνούσε με το δεξί του χέρι, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Ενόσω η κουμπούρα αυτή περιστρεφόταν, τα κλεφτόπουλα, καθισμένα ολόγυρα, τραγουδούσαν. Τέλος η κουμπούρα έπεφτε πάνω στην πέτρα κι έπαιρνε φωτιά...

Όταν δεν έπιανε φωτιά, την έπαιρνε ο διπλανός κι άρχιζε με τη σειρά του να τη στριφογυρίζει μέχρι αποτελέσματος. Η σφαίρα συνήθως έπαιρνε κάποιον απ' όλους.

Όταν όμως δεν χτυπούσε κανέναν, έλεγαν ότι αυτό ήταν το θέλημα της μοίρας. Το κλέφτικο αυτό παιχνίδι το απαγόρευσε ο Κολοκοτρώνης με αυστηρές διαταγές.

«Δεν με νοιάζει για τα τομάρια σας» τους έλεγε, «αλλά για το μπαρούτι που χάνεται άδικα!» Κι ύστερα συμπλήρωνε: «Μοναχά εσάς συλλογιέμαι, παλικάρια μου! Δοξασμένος είναι ο θάνατος πάνω στη μάχη, όχι όμως και στα καλά καθούμενα!». Το παιχνίδι αυτό χαρακτηριζόταν με τη φράση «Όποιον πάρει ο χάρος», που έμεινε από τότε ως τα χρόνια μας. Κάτι παρόμοιο με τη «Ρώσικη ρουλέτα», που μέσα στο εξάσφαιρο πιστόλι βάζουν μόνο μια σφαίρα, βάζουν την κάννη στον κρόταφο, γυρίζουν έπειτα με ταχύτητα τον κύλινδρο και δοκιμάζουν την τύχη τους, δηλαδή ποιος θα σκοτωθεί. Ποιον θα πάρει ο Χάρος....

Πηγή: iellada.gr